

O God! Gelyk gij het gewild, bevolen hadt,
Heb ik den liarden weg gevold, het enge pad
Bewandeld, die gij mij lieft aangeweren;
Ik heb nooit mijn plicht verminnd, mijn werk veracht,
Hoe druk de plicht, hoe zwaar de last mocht wren,
En heb ik soms naar rust getracht,
Oan zulke rust, op 't ziekbed had ik niet gedacht.
Nochlans uw name zij geprezen,
Uw wil volbracht,
Ik zal niet ongeduldig wren.

Mijn sterkte en schuilplaats zijt gij, Heer!
Uw wet en woord zijn mijne leer,
En tot uw kroon heb ik mijn oog geheven;
Gij zijt mijn hoop, mijn troost, mijn leven...
Wie toch genadig op mij neer.

Van u zijn mijne bliken niet geweken,
En gij hebt mijnen nood gezien;
Gij zult de handen mijner voeten breken,
En heil en troost der arme kranke bien.

O Ja, o ja! Gij hebt mij niet verlaten;
Gij zijt nog goed en machtig als weleer!
Ik ben uw schepsel, God ik ben nog meer,
O Vader, ik ben uw kind, en ik wil gelaten,
Met nieuwen moed en nieuw geduld
Wier wachten tot gij komen zult.

Mijn ziel, ontplooi in uwe vleugelen!
Mijn hart, verhef nu uw gevoel!
En stijg daarheen waar niets u zal betengelen,
En boven 't aardse leed, en boven 't aardse gejoel
Ontdapt aan leden, die u prangen,
Vergeet het lichaam, dat u weilt;
Laat spreken uw geloof, laat galmen uwe zanger
Voor Hem, uit wien de liefde als zoete honig vloeit...

ZIJ RUSTE IN VREDE.